iber:Camera

orquestra simfònica de düsseldorf

cor madrigal

cor vivaldi

catriona morison

mezzosoprano

ádám fischer

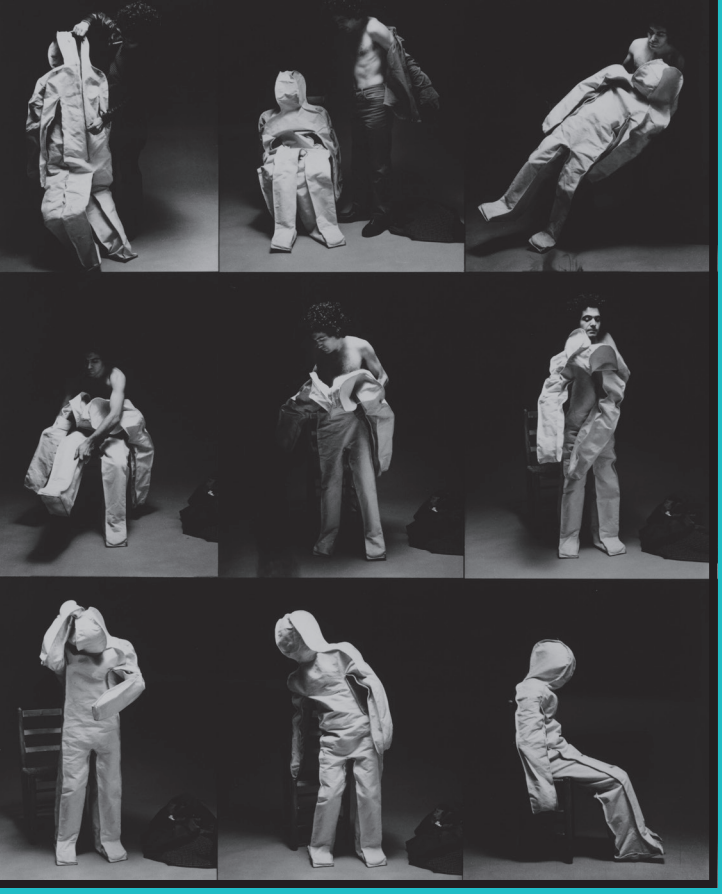
direcció

mahler

dissabte, 24 d'octubre del 2026, 20 h
auditori de girona - sala montsalvatge

FUNDACIÓ
VILA CASAS

aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casas

FUNDACIÓ VILA CASAS

CAN FRAMIS BARCELONA

Robert Llimós

És que encara no hi ha prou ulls a la cara?

10.11.2026 — 07.02.2027

Museu Can Framis

Carrer de Roc Boronat, 116-126, Barcelona

www.fundaciovilacasas.org

Funda, 1972 (1993). Detall. Col·lecció MACBA. Fundació MACBA.
© Robert Llimós, VEGAP, 2026, Barcelona. Fotografia: FotoGasull

Gustav Mahler

(1860 - 1911)

Simfonia núm. 3 en re menor (1896)

I. Kräftig, Entschieden
II. Tempo di Minuetto
III. Comodo, Scherzando. Ohne Hast
IV. Sehr Langsam. Misterioso. Durchaus Leise
V. Lustig im Tempo und keck im Ausdruck
VI. Langsam, Ruhevoll. Empfunden

duració aproximada del concert: 100 minuts (sense pausa)

Pere Lluís Biosca, director del Cor Madrigal
Pilar Paredes, directora del Cor Vivaldi
Mireia Barrera, coordinadora coral

Orquestra Simfònica de Düsseldorf

L'orquestra Düsseldorfer Symphoniker, l'activitat de la qual es desenvolupa principalment a la sala de concerts Tonhalle i a la Deutsche Oper am Rhein, així com mitjançant gires destinades a difondre la música i la cultura, ha contribuït a consolidar Düsseldorf com una ciutat cultural de referència.

Al segle XVIII, músics com Händel i Corelli van treballar a la cort Düsseldorfer Hofkapelle fins que aquesta va ser dissolta. El 1818, amb la fundació de l'associació municipal de música, va sorgir a Düsseldorf una cultura orquestral que va atraure músics com Felix Mendelssohn i Robert Schumann. Tanmateix, no va ser fins al 1864 que es va fundar formalment l'orquestra de la ciutat de Düsseldorf, una de les orquestres més antigues d'Alemanya.

Amb el temps, es va convertir en una de les principals i més grans orquestres del país, sota la batuta de grans directors com Heinrich Hollreiser, Eugen Szenkar, Jean Martinon, Rafael Frühbeck de Burgos, Henryk Czyż, Willem van Otterloo, Bernhard Klee, David Shallon, Salvador Mas Conde, John Fiore i Andrey Boreyko.

El mestre Adam Fischer n'és el director titular des de 2015.

El 2011, l'orquestra va fer una gira de concerts per Espanya i, el 2012, va participar en el festival Beethoven Easter Festival, a Polònia, així com a Moscou.

El 2014, els seus músics van debutar al Musikverein de Viena i, el maig de 2015, van actuar a Tòquio durant una gira de nou concerts.

El 2017 i el 2018, l'orquestra va ser convidada a Arnhem (Països Baixos) i Moscou, així com al Concertgebouw d'Amsterdam. El 2018 i el 2019 va actuar a Budapest, abans de fer una reeixida gira de cinc concerts per Espanya.

Dos CD de les simfonies de Mahler, dirigides per Adam Fischer, van obtindre dos prestigiosos premis el 2019. La Primera Simfonia va rebre el BBC Award i la Tercera, l'Opus Klassik.

Cor Madrigal

Va ser fundat per Manuel Cabero el 1951 i del 1993 al 2019 Mireia Barrera en va ser la directora titular. Des del setembre del 2019 Pere Lluís Biosca n'assumeix la direcció.

El cor mostra predilecció pel repertori dels segles XX i XXI, amb un interès especial en la divulgació dels autors catalans. Paral·lelament, manté una important activitat en el camp simfònic, principalment en col·laboració amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona, havent estat cor adscrit de l'Auditori i l'OBC. Ha estat dirigit per grans batutes com Alessandrini, Celibidache, Cambreling, Decker, Foster, Frühbeck de Burgos, Gardolinska, Gergiev, González, Haenchen, Hager, King, Mas, Mena, Ono, Oue, Pablo Pérez, Pinnock, Pons, Ros Marbà, Rostropovitx, Sagripanti o Soustrot. En l'etapa que Manuel Cabero hi va ser al davant, va cantar en l'estrena mundial d'Atlàntida de Falla.

En l'àmbit discogràfic cal destacar l'enregistrament de la música coral de Joaquim Homs realitzat per a Fundació Autor, així com el seu darrer CD "Madrigal" que recull música de diversos compositors catalans. Recentment va col·laborar amb l'OBC i Pablo González en un treball sobre Enric Granados per al segell NAXOS. En el Liceu ha participat a les òperes Kàtia Kavànova, Oedipe d'Enesco, Le portrait de Manon, Les mamelles de Tirésias i La Cenerentola, i a la cantata La Pesta de Gerhard. Ha col·laborat amb l'artista Perejaume i de les darreres temporades cal remarcar les gires i col·laboracions amb l'Orquestra Mariinsky, National de Lille, Filarmònica de Praga, Staatskapelle Weimar, de la Ràdio d'Hongria i Nacional d'Hongria. Del 2011 al 2014 el cor va realitzar una residència artística a l'Auditori Municipal de Vilafranca. El cor compta amb la col·laboració del Departament de Cultura i de l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona.

Pere Lluís Biosca

Considerat com un dels directors catalans de música vocal amb més projecció, Pere Lluís Biosca manté una intensa activitat com a director i pedagog de la direcció coral. Es formà a Barcelona amb Mireia Barrera, Josep Vila i Pierre Cao i a Hèlsinki amb Matti Hyökki.

La seva discografia, es centra en compositors catalans del barroc; Mir i Llussà i Tomàs Milans amb l'ensemble vocal La Xantria i Joan Cererols amb el Cor de Cambra Francesc Valls.

Participa regularment en diversos festivals i cicles de concerts, dirigint repertori que comprèn des del renaixement fins a la música actual.

Fins el 2016 ha estat titular del Cor de Cambra ARSinNOVA de Barcelona, Premio Nacional de Canto Coral (Gijón 2013). Com a director convidat (2015) al Cor de Noies de l'Orfeó Català va oferir diversos concerts dedicats a la música d'Arvo Pärt, rebent consells del mateix compositor. També ha treballat en produccions del Gran Teatre del Liceu preparant les parts corals de diverses òperes.

Actualment és director titular del Cor Francesc Valls de la Catedral de Barcelona (des del 2015), del Cor Madrigal de Barcelona (des del setembre del 2019) i professor de direcció coral als cursos de la Fcec i de l'Escola Superior del Taller de Músics.

Cor Vivaldi

Creat l'any 1989 a l'escola IPSI (Institució Pedagògica Sant Isidor) de Barcelona pel pianista i director Oscar Boada, el Cor Vivaldi s'ha convertit en un referent a Espanya. Ha obtingut primers premis i grans guardons en importants concursos internacionals: Cantonigròs, Tolosa, Arezzo (Gran Premi «Città d'Arezzo»), Varna, Montreux, Mendoza (Argentina; Gran Premi de la Província de Mendoza el 2000), Xixona i Torrevieja. També va rebre el Premi Comtal de Cultura per la seua contribució de més impacte a la promoció de la cultura.

Pioner en la representació d'òpera infantil a Catalunya i a la resta d'Espanya, ha portat a escena Tom Sawyer, de J. Elkus; Chip and His Dog, de G. C. Menotti; La Flor, de R. Lamotte de Grignon; The Golden Vanity, de B. Britten; Els cinc dits de la mà, d'A. García Demestres; i l'òpera en dos actes El mercader de somnis, de S. Brotons, basada en un text de Carmen Posadas i amb un missatge clar contra les drogues. Ha col·laborat amb el Gran Teatre del Liceu en Tosca (2003-2004), El Wagner més vell (Foyer), Boris Godunov i Turandot (2004-2005), i La Gioconda, Wozzeck i Die tote Stadt (2005-2006).

La seua trajectòria, sempre ascendent, l'ha dut a actuar en prestigiosos festivals internacionals i en algunes de les sales més emblemàtiques d'Europa. Jugant amb el seu nom i amb una de les obres més importants de Vivaldi, des de 2002 organitza el seu propi cicle de concerts, Les Quatre Estacions del Cor Vivaldi, amb un concert diferent en cada estació de l'any. En aquests cicles s'han estrenat obres encarregades pel mateix Cor Vivaldi: Stabat Mater, d'A. García Demestres (tardor de 2004), i Magnificat, de P. Bacchus (hivern de 2005). Per a l'hivern de 2006 preparava Els Pastorets. El Musical, d'Albert Guinovart, amb text de J. Galceran. El seu extens repertori, enregistrat en onze CD i tres DVD, inclou obres de totes les èpoques i estils. També ha enregistrat les bandes sonores de La mala educación, de Pedro Almodóvar, i Frágiles, de Jaume Balagueró.

Pilar Paredes

Nascuda a l'Havana, Cuba, va començar la seua formació musical de ben menuda i es va especialitzar en direcció coral. Va ser membre de la Schola Cantorum Coralina entre 1993 i 2001, amb la qual va participar en diversos concursos, festivals i gires nacionals i internacionals. També va fundar el cor infantil Pìccolo i va col·laborar amb la UNESCO en el projecte We Want to Sing! Entre 1995 i 2001 va dirigir la Coral Encore de la Facultat de Medicina de la Universitat de l'Havana, guardonada en diversos concursos.

L'any 2000 va completar els estudis a la Universidad de las Artes de Cuba i va obtindre dues llicenciatures en Música: Direcció Coral i Cant Líric. Després de traslladar-se a Barcelona, es va incorporar a l'escola IPSI com a part del projecte Cor Vivaldi, on va dirigir els cors dels nivells inicials Bartók i Kodály entre 2003 i 2021. El 2008 va començar a treballar com a professora de cant i adjunta a la direcció del Cor Vivaldi, aprofundint en el desenvolupament vocal i musical dels seus membres.

Compromesa amb la innovació educativa, el 2022 va completar dos màsters a la Universitat Autònoma de Barcelona: un en Musicologia i Interpretació de la Música Antiga i un altre en Direcció de Centres per a la Innovació Educativa. Des d'octubre de 2024 està al capdavant del Cor Vivaldi. Paral·lelament, dirigeix els cors Kodály i Corelli, on treballa en la formació de les veus que posteriorment s'incorporaran al Cor Vivaldi.

Mireia Barrera

Ha estat directora del Cor Madrigal de Barcelona des de 1993 fins a l'agost de 2019.

Ha estat directora titular del Cor Nacional d'Espanya, de la Capella de Música de Santa Maria del Mar i fins al desembre de 2005 va dirigir el Cor de l'Orquestra Ciutat de Granada, del qual va ser fundadora. També ha estat directora convidada i ha col·laborat amb l'Orquestra Nacional d'Espanya, Orquestra de Cambra Nacional d'Andorra, l'Orquestra Barroca Catalana, l'Ensemble Residències, el conjunt BCN216, el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana i el Cor de la RTVE.

Va dirigir per primera vegada el Cor Nacional d'Espanya la temporada 2004-2005, dins del cicle "Carta Blanca a Hans Werner Henze", i des de setembre de 2005 fins a juny de 2010 en va ser la seva Directora Titular. Amb el mateix cor va realitzar gires per tota Espanya, Alemanya, Romania, Àustria i els Estats Units. A més va impulsar la creació del Cicle Coral del Cor Nacional d'Espanya que se celebra a l'Auditori Nacional de Música.

A l'octubre de 2012 es va presentar a la Basílica dels Sants Just i Pastor de Barcelona al capdavant de Barcelona Ars Nova, ensemble vocal professional creat en el marc del projecte Misses Polifòniques.

Nascuda a Terrassa (Barcelona) i formada al Conservatori Municipal de Música de Barcelona, va estudiar direcció a l'Escola Internacional de Cant Coral de Namur (Bèlgica) amb el director de cor i orquestra Pierre Cao. Així mateix, ha participat en diversos cursos impartits per M. Cabero, E. Ribó i L. Héltay. Paral·lelament, ha realitzat estudis de cant amb M. Dolors Aldea.

Ha col·laborat en nombroses ocasions amb el Gran Teatre del Liceu de Barcelona com a assistent del Cor, així com en la preparació de cors i solistes infantils. Ha participat en les produccions de les òperes Brundibár i Eco, en col·laboració amb l'Institut d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona.

En l'àmbit docent, ha estat professora de Direcció Coral a l'Escola Superior de Música de Catalunya (2002-2005). També ha impartit cursos per a la Federació Catalana d'Entitats Corals, així com en diferents ciutats espanyoles.

Cal destacar el seu interès per la relació de la música amb altres disciplines artístiques, que l'ha portat a col·laborar amb artistes com Perejaume o amb les companyies de dansa IT Dansa i Santamaría.

Catriona Morison

La mezzosoprano escocesa Catriona Morison, establida a Berlín, va obtindre reconeixement internacional el 2017 en guanyar, de manera històrica, el Premi Principal (Main Prize) i el Premi de Cançó (Song Prize) del prestigiós concurs BBC Cardiff Singer of the World. Des d'aleshores, s'ha consolidat com una artista d'una versatilitat extraordinària, amb una àmplia tessitura i un repertori que abasta amb la mateixa solvència des del Barroc fins al Romanticisme tardà, tant als principals escenaris d'òpera com a les sales de concerts i als recitals lírics.

Entre 2016 i 2018, Morison va formar part del repartiment estable de l'Oper Wuppertal, un període clau de la seua carrera durant el qual va madurar i desenvolupar papers fonamentals per a la seua corda, com Charlotte (Werther), Hänsel (Hänsel und Gretel), Cherubino (Le nozze di Figaro) i el Compositor (Ariadne auf Naxos).

La seua projecció internacional l'ha portada a actuar com a artista convidada en teatres de gran renom mundial, entre els quals destaquen l'Òpera Estatal d'Hamburg, l'Òpera Estatal de Baviera, l'Òpera de Colònia i l'Òpera Nacional de Bergen. Així mateix, és una convidada habitual en cites estivals i festivals tan importants com el Festival de Salzburg i el Festival Internacional d'Edimburg.

Com a solista de concert, va protagonitzar un aclamat debut als BBC Proms interpretant el cicle Sea Pictures d'Elgar. Des d'aleshores, ha interpretat amb una expressivitat profunda i una gran intel·ligència musical obres de Bach, Händel, Mozart, Beethoven, Mahler i Verdi, així com cicles de cançons d'Alma Mahler i Chausson.

L'obra de Gustav Mahler ocupa un lloc central i predilecte en la seua activitat concertística; n'és una mostra el fet que va arribar a interpretar la seua monumental Segona Simfonia en quatre continents diferents al llarg d'una sola temporada.

Al llarg de la seua carrera, ha establit sòlides col·laboracions artístiques amb directors de primer nivell internacional i treballa regularment amb batutes com les de Yannick Nézet-Séguin, Semyon Bychkov, Fabio Luisi, Jakub Hrůša, Jaap van Zweden, Ádám Fischer, Elias Grandy, Tarmo Peltokoski i Jonathan Nott.

Morison manté un compromís ferm amb el gènere de l'art song (cançó lírica i lied) i ofereix recitals regularment en importants sales de música de cambra i de concert, com el Wigmore Hall de Londres, el Musikverein de Viena, l'Elbphilharmonie d'Hamburg i el festival Heidelberger Frühling. La seua discografia més recent inclou l'àlbum ECHOES, enregistrat juntament amb Katharina Konradi i Ammiel Bushakevitz per al prestigiós segell discogràfic AVI.

Ádám Fischer

Ádám Fischer va nàixer a Budapest, on posteriorment va estudiar direcció i composició a Viena amb Hans Swarowsky. Va obtindre un primer premi ex aequo al Concurs Cantelli de Milà el 1973 i després va ocupar càrrecs en les òperes de Graz i Karlsruhe, així com a Friburg, on va ser director general de música. La seua vinculació amb l'Òpera Estatal de Viena va començar també aquell mateix any. Entre 1987 i 1992, Fischer va ser director musical de l'Òpera de Kassel i, el juliol de 1989, va presentar i dirigir el primer Festival Gustav Mahler a Kassel, del qual és fundador i director artístic. Per a fer-ho, va crear una nova orquestra i va obtindre un important suport del Govern alemany. El festival continua celebrant-se amb èxit. Dirigeix nombroses produccions per a l'Òpera de Zúric, amb artistes internacionals com Thomas Hampson, Edita Gruberova i Cecilia Bartoli. Entre les produccions de les últimes temporades figuren L'anima del filosofo (Haydn), La Cenerentola i Matrimonio segreto (Cimarosa), així com la reposició per a televisió de la seua molt reeixida Linda di Chamounix, amb Gruberova. El gener de 1997, Fischer també va portar la Simfònica Estatal Hongaresa a Atenes per a una producció completa de Macbeth, de Verdi.

Fischer ha dirigit nombroses orquestres internacionals, entre les quals hi ha la Filharmònica de Viena, l'Orquestra de París, la Filharmònica de Londres, la Royal Philharmonic, la Simfònica de la Ràdio Danesa, la Filharmònica de Dresden, l'Orquestra Tonhalle de Zúric i la Simfònica de Bamberg. També col·labora estretament amb l'Orquestra de Cambra de Viena. La seua primera gira pel Japó va tindre lloc el 1984; des d'aleshores, hi ha tornat regularment. Aquell mateix any va debutar amb la Simfònica de Boston i la Simfònica de Chicago, i va fer una gira pels Estats Units amb l'Orquestra Simfònica Estatal Hongaresa. El 1987, Adam Fischer va fundar el Festival i l'Orquestra Haydn Austrohongaresa a Eisenstadt, Àustria, i actualment n'és el director musical. El festival gaudeix de reconeixement internacional i atrau les principals orquestres, formacions i solistes d'arreu del món. Amb l'Orquestra Haydn Austrohongaresa està enregistrant actualment la integral de les simfonies de Haydn per a Nimbus. Fischer també ha enregistrat per a CBS, EMI, Hungaroton i Delta. La seua pel·lícula per a la BBC sobre El castell de Barbablava, de Bartók, amb la LPO, va guanyar el Premi Itàlia de 1989 i el premi de la Royal Philharmonic Society i Charles Heidsieck per a BBC Radio/TV/Video.

La Tercera Simfonia de Gustav Mahler (1860-1911) és una de les obres més monumentals i fascinants de la història de la música. No només per la seva extensió —és una de les simfonies més llargues del repertori— sinó perquè representa una mena de retrat total de l'univers, de la natura i de l'experiència humana. Però darrere d'aquesta arquitectura colossal hi ha també un home inquiet, contradictori i profundament vulnerable. La composició de la Tercera Simfonia coincideix amb un moment especialment intens de la vida de Mahler, marcat per l'èxit professional, les crisis personals, la fascinació filosòfica i una necessitat gairebé obsessiva de donar sentit al món a través de la música.

Mahler va començar a treballar en la simfonia durant els estius de 1895 i 1896, principalment a Steinbach am Attersee, una petita localitat austríaca a la vora del llac Attersee. Aquells estius eren fonamentals per al compositor. Durant l'hivern, la seva vida estava absorbida per la direcció d'orquestra als grans teatres centreeuropeus, especialment a Hamburg. La feina era esgotadora: assajos, tensions amb cantants, responsabilitats administratives i una lluita constant per imposar els seus criteris musicals. L'estiu, en canvi, era l'espai de llibertat absoluta. Mahler es retirava a una petita cabana de composició, construïda expressament perquè ningú no el molestés, i allí escrivia durant hores envoltat de boscos, muntanyes i silenci.

La relació de Mahler amb la natura era gairebé mística. Caminava durant hores, observava els sons dels animals, el moviment del vent i els canvis de llum. En moltes cartes explica que les idees musicals li arribaven durant aquestes excursions. Per a ell, la natura no era només un paisatge agradable, sinó una manifestació espiritual. La Tercera Simfonia neix precisament d'aquesta visió: la música havia de reflectir el despertar de la vida, des de la matèria inerta fins a l'amor diví.

En un primer moment, Mahler va imaginar la simfonia com una mena de cosmogonia musical. Fins i tot va arribar a posar títols als moviments. Encara que després eliminés aquests subtítols perquè temia que condicionessin excessivament l'oient, revelen fins a quin punt la simfonia era concebuda com un viatge filosòfic i espiritual.

L'interès de Mahler per Friedrich Nietzsche també és essencial per entendre l'obra. Durant aquells anys llegia amb entusiasme Així parlà Zaratustra, una obra que el va impressionar profundament. El quart moviment de la simfonia incorpora precisament un text de Nietzsche, el famós "O Mensch! Gib Acht!" ("Oh home! Para atenció!"). Aquest fragment introdueix una atmosfera completament diferent: íntima, fosca i contemplativa. Després de la força brutal dels moviments anteriors, la veu de la mezzosoprano sembla emergir des d'un abisme filosòfic. Mahler estava fascinat per les preguntes existencials i per la idea de l'ésser humà com una criatura perduda entre la grandesa de la natura i la consciència de la mort.

La presència de la veu, doncs, és una altra de les grans novetats de l'obra. Mahler volia incorporar-hi el món real: cançons populars, marxes militars, sons de campanes, melodies infantils i textos filosòfics. Al cinquè moviment apareix un cor de dones i nens que canta una adaptació d'un poema extret de Des Knaben Wunderhorn, una col·lecció de poemes populars alemanys que Mahler adorava. El contrast és sorprenent: després de la meditació tràgica de Nietzsche, apareix una música ingenua, gairebé celestial, en una alternança entre profunditat metafísica i aparent senzillesa.

Però mentre escrivia aquesta música grandiosa, Mahler vivia també nombroses tensions interiors. Era un home insegur, extremadament sensible a les crítiques i obsessionat amb la perfecció. Molts músics de l'època el descrivien com un director tirànic durant els assajos, capaç d'explotar per un detall mínim. Alhora, els seus amics parlaven d'un home tímid, vulnerable i profundament solitari. Aquesta dualitat es reflecteix en la Tercera Simfonia: moments de violència orquestral conviuen amb passatges d'una delicadesa extrema.

També cal recordar el context cultural de la Viena finisecular. Europa vivia una crisi de valors. El vell ordre imperial austrohongarès començava a mostrar signes de decadència, mentre la modernitat avançava amb rapidesa. Freud

començava a revolucionar la comprensió de la ment humana, Klimt transformava la pintura i els intel·lectuals debatien sobre la mort de les certeses religioses tradicionals. Mahler absorbia tot aquest clima d'inquietud. Les seves simfonies expressen sovint la sensació que el món antic s'està desfent i que l'ésser humà busca desesperadament un nou sentit.

L'estrena de la Tercera no va ser fàcil. A causa de les enormes dimensions de l'obra i de les dificultats logístiques, la simfonia no es va interpretar completa fins al 1902, a Krefeld. L'orquestra requerida era immensa, i molts directors consideraven l'obra exagerada o impossible.

Els testimonis de l'època expliquen que Mahler parlava de la Tercera com si fos una força natural més que una composició convencional. Alguns amics recordaven que, durant les caminades pels Alps, el compositor s'aturava de sobte i deia que la natura ja sonava com una simfonia. Aquesta idea és fonamental: Mahler no pretenia simplement descriure paisatges, sinó traduir musicalment el moviment mateix de la vida.

El darrer moviment és probablement el cor emocional de l'obra. Després de tot el trajecte filosòfic i simbòlic, la simfonia acaba amb un llarg adagio d'una serenitat gairebé sobrenatural. Mahler el concebia com una expressió de l'amor absolut, una reconciliació final amb l'existència. Alguns biògrafs hi han vist també un desig íntim de pau interior, especialment significatiu en un home tan turmentat emocionalment.

Aquesta és l'obra d'un Mahler apassionat, contradictori i immensament humà: el caminador solitari dels Alps, el director obsessiu, el lector de Nietzsche, l'home que escoltava les campanes llunyanes dels pobles austríacs i que intentava convertir-les en eternitat musical.

Jaume Radigales, crític musical

la temporada ibercamera agraeix el suport de:

coorganitzat amb

Auditori de Girona

amb el patrocini de

FUNDACIÓ VILA CASAS

amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Girona

Ajuntament de Girona

Auditori de Girona

Financiado por la Unión Europea
NextGenerationEU

Gobierno de España · Ministerio de Cultura · inaem

Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència

amb la col·laboració de

Fundació Auditori Palau de Congressos Girona

Fundació La Ciutat Invisible

Enginyers Industrials de Catalunya
Demarcació de Girona

Conservatori de Música Isaac Albéniz de la Diputació de Girona

amics del md'A

mitjans col·laboradors

EL PUNT AVUI+

LA VANGUARDIA

ibercamera col·labora amb

apropa cultura

Cultura i identitat
Costa Brava
Pirineu de Girona

COSTA BRAVA GIRONA FESTIVALS

iber:Camera

rèquiem de fauré

orquestra da camera
cor barcelona ars nova
núria rial, soprano
josé antonio lópez, barítion
mireia barrera, directora

schubert / barber / fauré

15/11/2026, 19 h – auditori de girona

t. 93 317 90 50 www.ibercameragirona.cat

Generalitat de Catalunya Departament de Cultura · Diputació de Girona · Ajuntament de Girona · Fundació Vila Casas · Auditori de Girona · Girona Cultura